

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet stadfæstede i august 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2014. Den mandlige klager søgte asyl i Norge i 2009 og fik afslag herpå, hvorefter han blev udsendt til Afghanistan i 2012. Han søgte senere i 2012 asyl i Schweiz, som overførte ham til Norge efter Dublinforordningen, hvorefter Norge samme år på ny udsendte ham til Afghanistan.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgerne er etniske hazaraer og shia-muslimer af trosretning fra Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive.

Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles farbroder, fordi ansøgeren og hans ægtefælle er udrejst af Afghanistan. Endvidere har den mandlige ansøger som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til sit hjemområde i Ghazni-provinsen, da dette kontrolleres af Taliban, som han har nægtet at lade sig hverve til. Ansøgeren har over for Flygtningenævnet som asylmotiv tillige henvist til, at ISIS kontrollerer hans hjemegn, Ghazni, og at ansøgeren anses for at være en fjende til ISIS, fordi han er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning.

Den mandlige ansøger har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at to repræsentanter fra Taliban opsøgte hans families bopæl, da han var 16 år gammel. De pågældende fortalte familien, at hver husstand skulle bidrage med en person, men ansøgerens fader svarede dem, at ansøgeren ikke kunne lade sig hverve, da han skulle hjælpe sin familie. Omkring en til to uger senere forsvandt ansøgerens fader og er siden fundet død.

Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin familie, fordi hun har brudt en aftale om at gifte sig med sin fætter, og fordi hun har fået et barn med den mandlige ansøger, som er hendes nuværende ægtefælle. Endvidere har den kvindelige ansøger som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har over for Flygtningenævnet som asylmotiv tillige henvist til, at hun frygter Taliban, som hun er i et oppositionsforhold til, fordi hun er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning.

Den kvindelige ansøger har til støtte for sine asylmotiver henvist til, at hun i 2012 lærte sin ægtefælle at kende, da han arbejdede i sin bod. Han friede til hende, og de aftalte derfor, at han skulle tage kontakt til hendes familie. Under hans besøg hos hendes familie, ankom flere af hendes familiemedlemmer, herunder hendes fætter ved navn [A], som hun var blevet lovet bort til. Der opstod et skænderi, og [A] udsatte hendes ægtefælle for vold og dødstrusler. Dernæst forlod hendes ægtefælle bopælen, og omkring en uge senere påbegyndte ansøgerne deres udrejse af Afghanistan. Efterfølgende mødte den kvindelige ansøger en tidligere nabo fra Afghanistan i Tyrkiet, som fortalte, at den kvindelige ansøgers familie ledte efter ansøgerne, og at de i den forbindelse havde uddelt billeder af dem.

Ansøgerne har såvel indbyrdes som hver for sig under oplysnings- og motivsamtalerne, samtalerne med Udlændingestyrelsen og for Nævnet forklaret divergerende blandt andet om konflikten med den kvindelige ansøgers familie, om hvem der blev udsat for vold og om karakteren af denne vold. Den kvindelige ansøger har forklaret divergerende og uddybende om indholdet af en samtale med

en tidligere nabo, hun mødte i Istanbul. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de har en konflikt med den kvindelige ansøgers familie. Den mandlige ansøger har under sin norske asylsag og senere under sin danske asylsag forklaret divergerende om, hvornår hans far blev dræbt af Taliban og om, hvorvidt ansøger personligt er blevet opsøgt af Taliban. Ansøger har i 2012 opholdt sig i Afghanistan i 2 måneder, uden problemer med Taliban, ligesom hans angivelige konflikt med Taliban fandt sted i 2008. Den mandlige ansøger har på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at han er efterstræbt af Taliban. Den mandlige ansøger har som yderligere asylmotiv påberåbt sig, at han er konverteret til kristendommen under sit ophold i Norge i 2010. Det fremgår af den norske asylafgørelse, at ansøgers konversion på daværende tidspunkt ikke fandtes reel. Flygtningenævnet har blandt andet lagt vægt på, at ansøger under sin forklaring for Nævnet ikke har kunnet redegøre nærmere for sin kristne overbevisning, ligesom han har forklaret, at han ikke går i kirke, ikke kender de kristne højtider og ikke før for nylig har ønsket, at hans hustru skulle erfare, at han var konverteret. Endvidere er ansøger muslimsk gift i 2012, og ansøgenes søn er ikke døbt. Nævnet anser på denne baggrund ikke ansøgers konvertering for reel. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet afslog i marts 2016 at genoptage sagen efter anmodning fra klagerens advokat.

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klienter har sandsynliggjort, at de reelt er konverteret fra islam til kristendommen.

For så vidt angår Deres kvindelige klient bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af oplysningerne i genoptagelsesansøgningen, herunder den fremlagte erklæring fra Internationalt Kristent Center, at hun siden [dato i efteråret] 2015 har deltaget i bibelundervisning med henblik på at blive døbt. Det fremgår videre, at hun, der siden 2012 har været gift med Deres mandlige klient, der efter det oplyste konverterede til kristendommen under et ophold som asylansøger i Norge i 2010/11, nu ønsker, at parret skal leve sammen som et kristent ægtepar.

Flygtningenævnet har ved vurderingen af Deres kvindelige klients nye asylmotiv lagt vægt på, at Deres kvindelige klient først har vist interesse for kristendommen i forbindelse med, at en tvangsmæssig udsendelse er nært forstående, og at der i forbindelse med genoptagelsesansøgningen ikke er fremlagt nærmere oplysninger om Deres klients forhold til kristendommen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at Deres klient under den oprindelige asylsagsbehandling i Udlændingestyrelsen og under Flygtningenævnets behandling den 19. august 2015 vedrørende sit religiøse tilhørsforhold oplyste, at hun var shia-muslim af trosretning, ligesom Deres klient på intet tidspunkt oplyste om en interesse for kristendommen.

På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at Deres kvindelige klients påberåbte konversion er reel, men at konversionen er udtryk for et asylmotiv, der er konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder dermed ikke, at den fremlagte udtalelse og deltagelse i religiøse aktiviteter i sig selv sandsynliggør, at Deres klient reelt er konverteret.

For så vidt angår Deres mandlige klient bemærker Flygtningenævnet, at nævnet i sin beslutning af 19. august 2015 har taget stilling til den af ham påberåbte konversion, og at der ikke i forbindelse

med genoptagelsesansøgningen er fremkommet oplysninger, der kan medføre en ændret vurdering heraf.

Flygtningenævnet kan henvise til, at det fremgår af nævnets beslutning af [dato i] august 2015, at nævnet ikke kunne lægge til grund, at Deres mandlige klients konversion er reel. Nævnet lagde vægt på en række forhold, herunder blandt andet at Deres mandlige klient ikke kunne redegøre nærmere for sin kristne overbevisning eller de kristne højtider, at han ikke gik i kirke, at han først for nylig havde ønsket, at hans ægtefælle skulle erfare, at han var konverteret, samt at han blev muslimsk gift i 2012, ligesom parrets søn ikke var døbt.

Det forhold, at Deres klient efter det oplyste efterfølgende har foretaget yderligere aktiviteter af kristen karakter, sandsynliggør imidlertid, som anført, ikke i sig selv, at disse aktiviteter bunder i en reel tro. Af samme årsag finder nævnet heller ikke, at erklæringer fra personer, som har mødt klageren i en kirkelig kontekst eller har udtalt sig om klagerens tro, i sig selv kan føre til en ændret vurdering. Nævnet finder, at disse personer vil have svært ved at vurdere, hvorvidt der er tale om en reel konversion, eller om Deres klient blot opfører sig, som det må forventes af ham i den kirkelige sammenhæng.

Flygtningenævnet har endelig ved vurderingen af troværdigheden af begge Deres klients forklaringer om, at de overvejer at konvertere/er konverteret til kristendommen tillagt det vægt, at Deres klienter, som det fremgår af præmisserne for nævnets beslutning af [dato i] august 2015, under asylsagsbehandlingen også har afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om det påberåbte asylmotiv i forhold til Deres kvindelige klients familie.

Der er heller ikke konkrete holdepunkter for at antage, at Deres mandlige klient, der har opholdt sig i Afghanistan i nogle måneder i 2012 – efter at være blevet døbt i Norge – ved en tilbagevenden til Afghanistan skulle risikere forfølgelse som følge af, at han er indsat sammen med ikke-konverterede afghanere.

Hvad angår det anførte om, at det er uforsvarligt at træffe afgørelse om sur place motiver på skriftligt grundlag i Flygtningenævnets sekretariat, bemærker nævnet, at det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12, og Flygtningenævnets forretningsordens § 48, at det er formanden for det enkelte nævn, der tager stilling til spørgsmålet om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Det er således ikke Flygtningenævnets sekretariat, der har truffet afgørelse i denne sag.

Endelig kan det forhold, at Flygtningenævnet efter en konkret og samlet vurdering har genoptaget andre sager og i nogle af disse genoptagelsessager har meddelt andre afghanske asylansøgere, der har lignende asylmotiver som Deres klients nu påberåbte asylmotiver, asyl i Danmark, ikke medføre en ændret vurdering af Deres klients asylsag.

Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, finder Flygtningenævnet fortsat ikke, at Deres klienter har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan er i reel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.”

Flygtningenævnet genoptog i august 2016 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde i november 2016.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgerne er etniske hazaraer og statsborgere i Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive.

Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb, idet de er konverteret fra islam til kristendommen og derfor i hjemlandet vil blive betragtet som frafaldne. Den kvindelige ansøger fik vækket sin interesse for kristendommen i forbindelse med et forsøg på udsendelse af ansøgerne i efteråret 2015, hvor den mandlige ansøger overbeviste hende om rigtigheden af at bekende sig til den kristne tro. Hun begyndte i [ultimo] 2015 at komme i Internationalt Kristent Center, hvor hun har fulgt dåbsforberedelse og har siden [måned primo] 2016 deltaget i møder og gudstjenester i Apostelkirken. Hun blev optaget i kirkens dåbsklasse fra [omkring to måneder senere], hvorefter hun den [dato i efteråret] 2016 blev døbt i Apostelkirken. Hendes konversion er omtalt i en artikel i Information den [dato i sommeren] 2016. Den mandlige ansøger har i asylcenter Ellebæk fulgt gudstjenester, bøn og undervisning indtil [måned primo] 2016, hvorefter han i Vridsløselille har fulgt gudstjenester og undervisning og er – idet han tidligere blev døbt i Norge – blevet konfirmeret i Apostelkirken den [dato i efteråret] 2016.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at deres konversion er reel.

Nævnet har herved for så vidt angår den mandlige ansøger navnlig lagt vægt på, at han – der allerede under behandlingen af sin asylsag i Norge i 2010 angav at være konverteret – dels i en samtale med Udlændingestyrelsen den [dato i foråret] 2015 forklarede, at han ikke følte sig kristen, dels ikke under Flygtningenævnets behandling af hans sag den [dato i] august 2015 kunne redegøre nærmere for sin kristne overbevisning, ligesom han forklarede, at han ikke gik i kirke og ikke kendte de kristne højtider. Flygtningenævnet finder heller ikke, at den mandlige ansøger under sin forklaring for nævnet nu har sandsynliggjort, at han reelt er konverteret. Det findes heller ikke sandsynliggjort, at konversionen skulle være sket efter nævnets behandling af hans sag i august 2015, muligt som følge af svære livsbetingelser i Danmark eller frygt for fremtiden, hvorved bemærkes, at ansøgeren for nævnet har forklaret, at det var Guds plan med ham fra før fødslen, at han skulle rejse til Europa og blive kristen.

Nævnet har for den kvindelige ansøger navnlig lagt vægt på, at hendes interesse for kristendommen først har vist sig efter, at hun den [dato i] august 2015 fik endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet og først i forbindelse med, at en tvangsmæssig udsendelse var nært forestående. Da Flygtningenævnet ikke finder det sandsynliggjort, at den mandlige ansøgers konversion har været reel, kan nævnet således heller ikke lægge til grund – som forklaret af den kvindelige ansøger – at hun pludselig fik vækket sin interesse for kristendommen – som hun kort tid forinden havde taget betydelig afstand fra – i forbindelse med et forsøg på udsendelse af ansøgerne i efteråret 2015, hvor den mandlige ansøger overbeviste hende om rigtigheden af at bekende sig til den kristne tro. Uanset at hun har udvist viden om kristendommen og har fremlagt erklæringer om deltagelse i undervisning, gudstjenester og dåb finder Flygtningenævnet derfor ikke, at hendes konversion til kristendommen er udtryk for indre overbevisning og dermed er reel.

Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, er opfyldt.

Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke anledning til at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”